

„Спомен за мой близък, който е участвал във
Втората световна война”

(Есе)

Казвам се Ирина Христова Ботева и съм наследница, седмо поколение, на един достоен род на великия български народ. Баба ми по бащина линия Ирина Христова Демирева е живата история, от която аз знам всичко за своите корени.

Баба ми е родена в село Мрамор, близо до Тополовград, известен още като Кавакли. Тя е от много голям и войнствен род, преди мен са шест поколения. Баща ѝ Христо Колев Демирев участва във Втората световна война и става в чин фелдфебел и стига до река Драва. След като се завръща от фронта, отвратен от реките кървища и купищата трупове, останали в чуждата земя, започва да пие, макар винаги да не е спирал да работи. Христо Демирев създава шест деца, като съпругата му – майката на баба умира и те остават полусираци, но въпреки това, разчитайки само на себе си, те израстват, образоват се, създават собствени семейни

гнезда и най-важното стават хора със силно чувство за привързаност и обич към родината си – Майка България. Всички тези шест деца, макар и осиротели от майчина страна и пренебрегнати от бащина, никога не напускат родината си и не емигрират в чужда държава. Всички те, включително и баба ми остават в България и създават свои деца, като ги възпитават да обичат и да милеят родината си.

Вторият син на голямото седемчленно семейство Желязко Колев Демирев – три сестри и четири братя, родени от бабата на моята баба, също заминава на фронта във Втората световна война като десантчик парашутист, при сражение успява да оживее, но остава сакат с едната си ръка – инвалид . С малката си пенсия, която получава не може да се издържа семейство в онова трудно време в разрушена България. Желязко Колев Демирев остава в София и се задомява. Но преди той да отиде на война баща му го го провожда в един антикварен дюкан, за да помага на голямото си семейство. Желязко Демирев е завладян от

предметите, които хората продават там и мечтае да стане иманяр и когато след войната се завръща жив, но инвалид започва да си изкарва прехраната като намира иманяри да копаят могили и гробници. С неговите нюх и знания скоро става един от най – големите иманяри-нумизмати.

Самият Божидар Димитров сваля шапка на Желязко Колев Демирев, за познанията, които има той за римските златни находки. Така Демирев става редовен клиент на милицията и героят от Втората световна война лежи няколко пъти в затвора, общо 11 години. Желязко Колев Демирев е най – големият колекционер, познат в цяла България и чужбина, притежател на единствения римски медальон по рода си, останал в света. Но алчността за неговата слава му спечелва много врагове. Желязко Демирев не е убит на фронта, но е убит в тила в дома си, в село Мрамор. През годините Демирев построява със лични средства мост на съселяните си, за да се прибират, когато вали дъжд, защото реката приижда и било невъзможно хората

да се прибират. В подножието до гората, той самият си построява къща и на 50 метра от дома си отново само със свои собствени лични средства, издига няколко метров бял мраморен паметник с имената на всички, загинали герои през Първата и през Втората световна война. На този паметник е и името на вуйчото на баба ми – Герги Михайлов Пайтаков, който също загива на фронта, в сражение, по време на Втората световна война и оставя млада вдовица и невръстна дъщеричка. Много хора на този паметен паметник оставят костите си в чужди земи за Майка България.

Чичото на баба – Желязко Колев Демирев също участва и в поставянето на паметник в София на летците и десантчиците, загинали и проляли кръвта си, за да живеем ние в свободна България! Но след смъртта си Желязко Демирев е ограбен и синовете му не получават нищо от единствената по рода си римска колекция на Императора. Държавата конфискува всичко.

Желязко Колев Демирев е един самоук археолог и историк, който винаги казва „ От земята съм го взел и в земята ще го закопая. ” , именно заради това и до днес никой не успява да открие заровената от него „Римска хазна” в Сакар планина. В колекционерските среди е международно известен със знанията си и уникалната си римска колекция. Така по волята на съдбата инвалидът от Втората световна война и чиракът от антикварния дюкан се превръща в Императора. Никой друг освен Желязко Колев Демирев не знае къде точно е скрил скъпоценните антики и затова тайната умира заедно с него.

Снимки на колекцията на Императора:

